

SENSUL ÎNNOITOR AL CRĂCIUNULUI

Trăim Naşterea Domnului, şi din plinătatea acestui Dar lumea – istoria – primeşte necontenit *se ns înnoitor*
. Ascultăm inspiratul Imn al sărbătorii cu aceeaşi emoţie genuină, sfîntă: “Fecioara astăzi pe Cel mai presus de fiinţă naşte, şi pămîntul peştera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu steaua călătoresc, că pentru noi s-a născut prunc tînăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci”.

Este fapt cardinal, unic: Dumnezeu, din veşnicia şi pretutindenitatea Lui, vine la noi, în acest “Astăzi” al timpului nostru şi într-un “loc” al pămîntului nostru, în Betleem. Adînc înţelegem că Dumnezeu Tatăl, Părintele nostru ceresc, din veci născînd pe Fiul Său, cum spune Psalmistul: “Zis-a Domnul Domnului meu: *Fiul Meu eşti Tu, Eu astăzi Te-am născut*” (*Psamul 2*, 7), Îl trimite acum pe Fiul Său în timp, la plinirea vremii: “Iată, Fecioara va lua în pîntece şi va naşte fiu, şi vor chema numele lui Emanuel” (
Isaia
7, 14), adică, aşa cum s-a şi tîlcuit prin Evanghelie, “Dumnezeu este cu noi” (
Matei
1, 23). “Fiul lui Dumnezeu fiu Fecioarei Se face”. Pentru noi s-a născut “prunc tînăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci”. Şi aşa, născîndu-se printre noi Fiul Părintelui ceresc, Dumnezeu şi Om, în El se întrupează, se revelează
iubirea

, în viul vieţii noastre.

Lumea însăşi a fost creată din veşnica iubire a Tatălui prin Fiul în Duhul Sfînt. Iubirea divină e creatoare: “Toate prin Dumnezeu-Cuvîntul s-au făcut” (*Ioan* 1, 3). Iar iubirea în care Tatăl din veci naşte pe Fiul e aceeaşi în care creează şi lumea iubirii Lui, în care creează pe tot omul “nou născut ce vine în lume”; orice prunc e o noutate, un ce unic, inedit, irepetabil, după icoana Unicului Său Fiu divin. E o taină a creaţiei dumnezeieşti ca un “astăzi” fără de sfîrşit, după cum cîntă poporul nostru: *“Pe Fiul Cel din vecie/ Mi L-a trimis Domnul Mie,/ Să se nască şi să crească,/ Să ne mîntuiască”* . Să ne mîntuiască pe noi pururea, cu fiece copil şi om venit în lume. Mîntuitorul, Fiul iubirii părinteşti, zice: “Tatăl Meu pînă acum lucrează şi Eu lucrez” (*Ioan* 5, 17).

Cugetăm sîrguitor în duhul Sfinţilor Părinţi ai Bisericii: numai din pizmuire, din invidie pentru Fiul Părintelui ceresc s-a născut ispita demonului şi a insuflat omului gînd “ucigător de oameni” (*Ioan* 8, 44), semănînd în lume neiubire, vrajbă, stricăciune, sînge, teroare şi moarte. Cum a “sărbătorit” Irod evenimentul Naşterii Fiului lui Dumnezeu? “Oferindu-l” drept prinos malefic uciderea acelor prunci, congeneri cu Iisus Hristos, Domnul nostru (*Matei* 2, 16). Cîţi, “după chipul şi asemănarea” lui Irod, n-au înmulţit adesea, chiar “festiv”, atîtea atribute ale răului, ale morţii în lume?! Dar numai în iubirea revelată de la Tatăl în Fiul, numai în ea este Viaţa, Principiul vieţii cu adevărat: “Dumnezeu aşa a iubit lumea încît pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică” (*Ioan* 3, 16). Aşa se descoperă, se învaţă, se trăieşte iubirea mîntuitoare a lui Dumnezeu, a Părintelui ceresc: prin darul Fiului Său pentru lume.

Pe Dumnezeu Îl invocă orice religie şi chiar Îl numeşte “Tată”. “Rugăciunea cea mai veche şi cea mai răspîndită se adresează Părintelui ceresc”, arată Mircea Eliade. Dar este oare în orice religie cunoscut şi preamărit Dumnezeu ca Tată al iubirii celei veşnice şi mîntuitoare? Chiar noi, creştinii, care mărturisim în Crezul nostru pe “Unul-Născut – Fiul iubirii – Carele din Tatăl s-a născut mai înainte de toţi vecii, pentru noi, oamenii, şi pentru a noastră mîntuire”, oare trăim noi viu, real, iubirea lui Dumnezeu ca Tată al Fiului Său şi al nostru? Chinul conştiinţei noastre şi suferinţa lumii nu se vindecă dacă Dumnezeu nu este cunoscut, mărturisit şi trăit de toţi oamenii de pretutindeni, ca iubire, ca Tată din veci al Fiului Iubirii Sale, ci doar ca un singuratic, ca un solitar metafizic, ca un pustnic ceresc, fără să fie contemplat împreună cu Fiul Său cel veşnic şi împreună cu fraţii Fiului Său, fiii Săi în suferinţă irodiană, toţi “fii ai Celui Preaînalt” (*Psalmul 81*, 6).

Cum să simt dragostea Lui, îmbrăţişarea Lui, altfel decît în braţele Iubirii Lui, “braţele părinteşti”: Fiul şi Duhul Sfînt? “Mîinile Tale m-au făcut şi m-au zidit” (*Psalmul 118*, 73). […] Iar Cel ce ne-a zidit, Acela ne şi mîntuieşte. Nu un simplu om, oricare ar fi, născut asemenea nouă, în păcat (*Psalmul 50* , 6), şi deci supus trecerii, schimbării, spaimei, şi sfîrşind în moarte, nu unul ca acesta ne poate salva, ne poate mîntui. Numai Pruncul divin, născut în ieslea Betleemului şi sfîrşind nu în moarte, ci în Înviere şi Viaţă, poate salva, mîntui lumea. Numai prin Iisus Hristos vedem în toţi oamenii Chipul lui Dumnezeu. El este izbăvirea noastră. De aceea un convertit ca Newman putea spune: “Crăciunul înseamnă moartea deznădejdilor noastre”, moartea morţii prin iubire divină.

Negrăit de luminos învaţă dumnezeiescul Grigorie Sinaitul: “Definiţia dreptei credinţe este a vedea şi a cunoaşte întru curăţie cele două dogme ale credinţei, adică Treimea şi doimea. Treimea a o privi şi a o cunoaşte în chip neamestecat şi netăiat, în unitate, iar doimea firilor lui Hristos, într-un ispostas, adică a mărturisi şi a şti pe un singur Fiu, şi înainte de întrupare, şi după întrupare, dar după întrupare slăvit în chip neamestecat în două firi şi în două voinţe, dumnezeiască şi omenească”. Aşa ni se descoperă şi aşa trăim iubirea dumnezeiască.

O trăim deodată în Taina Sfintei Treimi: Dumnezeu este iubire pentru că este Treime. Iubirea,

adevărata iubire, înseamnă *extaz*, “ieşire din sine”. *A iubi* înseamnă *a trăi viaţa celuilalt*. Atunci, precum s-a cugetat adînc, din descoperire dumnezeiască:
unul
, conceput ca singuratic din veşnicie, s-ar iubi doar pe sine. În
doi
este iubirea pereche, fiecare prin celălalt se gustă tot pe sine. Iubirea desăvîrşită, extatică, jertfelnică, iradiantă, deschisă, fără restricţii, fecundă, nu apare decît în
trei
.

Totodată în Taina, în lumina Treimii ni se revelează şi viaţa Iubirii: părintească, filială, duhovnicească. Şi ni se descoperă Iubirea în lume, în întruparea şi naşterea Fiului lui Dumnezeu, în Iisus Hristos, Dumnezeu şi Om. Aşa e cu putinţă să înţelegem iubirea dumnezeiască, adevărată, întipărită adînc în faptul zidirii şi mîntuirii noastre.

Prăznuim, toţi creştinii, coborîrea lui Dumnezeu la noi, în Lumina Iubirii. Sf. Grigorie Teologul, “cîntăreţul iubirii întru Treime”, proclamă: “Hristos se naşte, slăviţi-L! Hristos din ceruri, întîmpinaţi-L! Hristos pe pămînt, înălţaţi-vă!”. Dumnezeu coboară la noi pentru ca noi să ne înălţăm. Cum? Prin iubirea şi smerenia peşterii Betleemului. Iisus Hristos ne spune: “Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine” (*Ioan* 14, 6). Urcăm la Tatăl, din lumea stricăciunii şi a morţii în lumea mîntuitoare a Iubirii, prin Fiul Iubirii Părinteşti, avînd în conştiinţele noastre Chipul Pruncului din ieslea Betleemului, chipul fiecărui copil al Iubirii Lui şi a noastre. “Mulţumim cu bucurie Tatălui – rosteşte dumnezeiescul Pavel – că ne-a scos de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului iubirii Sale” (*Coloseni* 1, 12-13).

În adîncul conştiinţei şi inimii noastre, să ne ridicăm din spaimele căderii în care ne aflăm, să ne înnoim în Lumina Iubirii! Hristos se naşte! Iubirea se naşte! Să simţim cum se naşte Iubirea, prin puterea harului, şi în noi – Iubirea lui Dumnezeu şi iubirea semenului, a fratelui de lîngă mine, în care Îl văd pururea pe Iisus Hristos! *Amin*.

Părintele Constantin GALERIU
Sursa: Blog Răzvan Codrescu